
COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
PLANETA UMBRELELOR ALBASTRE
***
358

358

ROMULUS BĂRBULESCU
GEORGE ANANIA

PLANETA UMBRELELOR ALBASTRE

Divertisment ştiinţifico-fantastic ce se doreşte un simplu proiect de farsă cinematografică

***

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta-desen: VICTOR WEGEMANN
Desene interioare: AUREL BUICULESCU
Portrete: ALEXANDRU DIACONU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

REZUMATUL SECVENȚELOR PRECEDENTE

Pilotul cosmic Vel Genar, soția lui Ada și prietenii lor Darn Down și Mary Wilde s-au răzvrătit împotriva supermașinismului. Psihiatrul Tuning Clit le propune să plece pe Planeta Umbrelelor Albastre, unde o echipă de actori reconstituie, pentru necesitățile unui spectacol, universul social și istoric din Europa secolului al XVII-lea. Cei patru prieteni, cărora li se oferă astfel prilejul să trăiască fără mașini, acceptă cu entuziasm propunerea. În tot timpul cît va dura această experiență, ei vor fi însoțiți de actori condiționați în rolurile celor trei mușchetari.

Debarcați pe Planeta Umbrelelor Albastre — un ținut miraculos, unde cerul e acoperit cu uriașe umbrele de apă, iar izvoarele curg în sus, ca niște fîntîni arteziene —, eroii noștri ajung la hanul lui papa Pillard, unde asistă la biciuirea braconierului Lapin. Dorind să-i ia apărarea, Darn Down este supus aceluiași tratament. Tot la han, Ada, Vel, Mary și Darn află că-i așteaptă o aventură : toată lumea îi ia drept slujitori ai regelui, plecați să caute o fabuloasă comoară. Pe urmele lor se află oamenii cardinalului Pauvrelieu : abatele de l'Âme Grise, supranumit și Millescroix, ca și un oarecare domn Michelet, însoțiți de o gardă înarmată. Misiunea lor e de a-i captura pe cei patru presupuși slujitori ai regelui pentru a afla de la ei locul unde se ascunde comoara.

Ca urmare, ei înconjură hanul, gata să-l supună unui asediu. Dar asediații se vor salva datorită unei simple mașini de proiecție, construită ad hoc de Mary ; imaginile proiectate pe zidul hanului produc panică printre osteni, care fug.

Vel, Ada, Mary și Darn, împreună cu mușchetarii și cu moș Lapin, pornesc în căutarea comorii.

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XV
15 octombrie 1969

ROMULUS BĂRBULESCU — GEORGE ANANIA

PLANETA UMBRELELOR ALBASTRE

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

20

Caii bat nervoși din copite, gata s-o pornească la drum, mușchetarii își așază cu grație teribilele lor pălării, Nigaud se saltă în șa, blestemîndu-și bătăturile, moș Lapin trage de dîrlogi o mîrțoagă, bine încărcată cu de-ale gurii, contesa și baroana admiră răsăritul soarelui, nu fără a zvîrli, cu perseverență, cîte-o ocheadă bravilor gentilomi — și toți așteaptă indicațiile lui Genar.

— Așadar, domnule Perroquet, care e drumul spre comoară ? repetă d'Artagnan întrebarea.

— Drumul spre comoară e drumul spre munte, răspunde sofistic Perroquet.

— Și crezi că... începe Nigaud o contrazicere.

— Nu voi avea liniște pînă nu aflu ce-i cu Umbrela, îl întrerupe Genar în șoaptă. Tot complexul de fenomene se ascunde acolo, în lanțul muntos. *Ergo* *, cum ar zice Aramis, acolo mergem.

— În regulă, dar comoara ? Aștia ne fac praf dacă nu-i ducem la comoară.

— Bah ! Comoara au furat-o oamenii monseniorului Pauvrelieu. Noi nu mai avem nici o putere.

— Hm ! Ai curaj, dragul meu, ai curaj, își freacă Darn umerii, unde păstrează încă vie amintirea unor lovituri de bici.

— *En route, les amis* ** ! îi îndeamnă pe toți d'Artagnan.

— *Adieu*, „Point du Jour" ! își flutură Porthos panașul. Adio, vinuri spumoase și slujnicuțe picante ! Facă cerul să ne întîlnim sub o zodie mai bună !

---

* Așadar *(în limba latină).*
** La drum, prieteni ! *(în limba franceză).*

— *Amen!* se grăbește Aramis cu o binecuvîntare ad-hoc.

Și calvarul lui Darn reîncepe. Dar acum chinurilor lui trupești li se mai adaugă și altele, morale. De ieri, purtarea blîndei Mary îl intrigă și-l neliniștește.

— Vel, dragul meu! încearcă el o consolare la prieten, rămînînd cu acesta în urma convoiului. Spune drept, erai lîngă ea la masă. Aseară, Mary... cu englezul acela... Dar să nu minți!

— Eu n-am văzut nimica, îți jur! Athos mi-a spus că englezul a vrut să-l provoace pe Aramis, sau invers! Nu te mai gîndi la prostii.

— Mary, care mă iubea așa de mult! Mă urmărește rîsul ei. știi, rîdea mereu, în hohote. Vel, te... te pomenești că i-a plăcut.

— Pentru aceste îndoieli ai merita cîteva vîrfuri de spadă. Ca să te-nveți minte. O jignești pe nedrept pe Mary.

— Planetă blestemată! Clit afurisit! Iartă-mă, Genar! Mi se pare că sînt gelos. Știu, e umilitor. Am ajuns la instincte. N-am crezut... că mă vor domina... Nu, nu, e oribil. Nu pot crede. Să știi însă..., dacă zevzecul ăsta de Aramis încearcă măcar o aluzie, necum să se atingă de Mary, îi rup oasele ca unui pui, ți-o jur!

— Mai bine stai de vorbă cu ea, Darn.

— Am încercat. Rîde mereu și nu spune nimic. Poftim de-o mai înțelege. Ascultă, pune-o pe Ada s-o descoasă! Te rog. Altfel, zău, povestea asta o să se termine urît pentru cîțiva dintre noi.

Și Nigaud aruncă o privire foarte expresivă către muschetarul cu vocație de preot.

— Doamnă ducesă, se apropie Lapin, smerit, de Mary. Sfîntul Nicolas să vă aibă-n pază, că de mare ajutor ne-ați fost! Domnul Hilfe și garda lui de svițeri stau cu botul pe labe, ticălosul de Pillard și argații săi s-au îmblînzit ca mielușeii, arcașii șobolanului de domn Michelet fug și-acum de rup pămîntul, și toate astea mulțumită cui? Dumneavoastră! Toți ne pierduserăm nădejdea să mai scăpăm cu pielea întreagă — deși eu și cu domnul Nigaud o aveam nițel zdrențuită, chm! — și tocmai dumneavoastră să ne salvați, ce minune!

— Nu știu ce-o să spună Tuning Clit despre trucul ăsta, intervine Ada. Doar am promis că nu ne vom servi de nici un aparat, niciodată.

— La naiba cu prejudecățile! se strîmbă Mary, veselă. Am fabricat noi vreo mașină? Întîmplător, în odaia aceea erau niște luminări și niște oglinzi așezate sub anumite unghiuri... Nu știm nimic, n-am înțeles nimic, n-am făcut nimic. *Ex nihilo nihil* *, maestre Clit!

---

* Din nimic, nimic *(în limba latină).*

— Dar cancanul ?

— Gimnastica mea de dimineață, pe cuvînt de onoare ! Negăsind un timp matinal prielnic..., am făcut-o și eu după miezul nopții. Ce, n-am voie ? Cînd eram acasă...

— Nu-mi mai aduce aminte ! oftează Ada. Aș da nu știu cît să pot face undeva o baie. O baie adevărată.

— Și cu un automat zdravăn care să te maseze... Avem noi unul, comandat special pentru Darn. O minunăție !

— Ne-am prostit. Nu crezi ? Am început să discutăm despre mașini...

— Doamnă ducesă, iertați-mă ! le întrerupe Lapin cu sfială. Dacă tot umblați dumneavoastră cu... n-ați putea să mi-l împrumutați și mie pe... ? Știți, ca să... Numai din cînd în cînd, la un an o dată, să zicem ! Să am și eu un sprijin la bătrînețe, de !

— Pe cine, moșule ?

— Ei, ei ! Pe Aghiuță ! șoptește moșul conspirativ și destul de speriat. Nu-i greu de ghicit. Cu cîțiva strigoi îmi fac treaba, nu glumă ! Ce spuneți ?

— Bine, *père* Lapin. Îți promit !

— Domnule Aramis, strigă bătrînul spre mușchetarul ce se află în fruntea grupului, fiți bun și rostiți o rugăciune pentru îndepărtarea lui Ducă-se-pe-pustii și mîntuirea sufletelor noastre !

— Hei, hei ! strigă și Darn, din coada convoiului. Mușchetari !

— Domnule marchiz ? se întoarce Athos.

— Mutra lui Michelet... I-am văzut-o printre tufișuri.

— Priviți-o bine, domnule, se-nfurie d'Artagnan, că n-o s-o mai vedeți de prea multe ori. Punem noi mîna pe iscoadele astea ale monseniorului, nici o grijă !

21

Focul se stinge în spuză, iar fețele celor nouă oameni abia se mai văd, ca niște pete palide în bezna nopții. Caii răsuflă greu, obosiți de drum și dorm agitat, zvîcnind mereu din copite.

— Ce noapte grozavă ! exclamă Mary. Priviți cum se văd stelele prin pînza de apă de deasupra noastră !

— Oare cît să mai fie pînă la comoară, domnule marchiz ? întreabă d'Artagnan.

— După socotelile mele, viteze gentilom, mîine în zori ar trebui să ajungem. Pe-aici pe undeva își are Umbrela obîrșia.

— Observați ? Lumina stelelor trece spre noi numai pe la marginile Umbrelei, unde, probabil, grosimea acesteia este foarte mică, remarcă Ada. Curios, mă așteptam să fie invers.

— În orice caz, doamnelor și domnilor, îi previne Lapin, mîine să fim gata să respingem atacul mișelului de Michelet. S-a ținut de urmele noastre pînă aici ; dimineața, în revărsat de zi, va da năvală.

— Și tot nu-mi explic fenomenul, ● ia de la capăt Genar. Apa trebuie să mai conțină o substanță, sau mai multe, cu proprietăți antigravifice.

— I-ai văzut dumneata ? stă la îndoială Athos.

— Ehei, mușchetare ! Poți să fii sigur ! Moș Lapin nu se poate înșela. I-am simțit mereu în preajmă.

— Interesantă ipoteză, Vel ! îi aprobă Mary. Dar atunci cum explici forma lenticulară a Umbrelei ? Adică grosimea ei maximă la centru ?

— Și prezența barierei de minereu magnetic prin care abia am găsit trecătoarea aceea ? adaugă Ada.

— Nu-mi mai aduceți aminte ! strigă Darn. Mi-am rupt spatele cu bucățile voastre de roci. Și eu, și bieții căluți. Ce naiba v-a apucat să luați atîtea probe geologice ? Deschideți vreun muzeu la hanul lui papa Pillard ?

— Pentru analize, iubitule ! îl mîngîie Mary. O să luăm și probe de apă în burdufuri. Dacă dumnealor — gest spre actori — n-au nici măcar curiozitatea efectuării unei analize, s-o facem noi cînd ne vom întoarce pe Pămînt.

— Eroare ! *Dacă* ne vom întoarce pe Pămînt !

— Apă ! se strîmbă Porthos. Puah, doamnă ducesă, mă dezamăgiți, zău așa. De-ar fi fost vorba de vin...

— Căci numai *vinum et musica laetificant* *, sau aproape numai ele, exclamă și Aramis.

— Să lăsăm pălăvrăgeala ! spune Athos. Ce vom face cu Michelet ?

— Să lăsăm divagațiile ! spune și Genar. Ce-i cu Umbrela ?

— Eu cred că-i bine să ne așezăm undeva, la o cotitură, propune Lapin. Să-i luăm cîte unul.

— Eu cred că apa este atrasă în sus, pînă la limitele zonei unde se manifestă levitația, zice Mary. Complexitatea fenomenului...

— Uaaa ! cască Darn de-i pîrîie fălcile. Excelent somnifer, draga mea, zi-i înainte !

— Dar ploaia zilnică de la prînz ? întreabă Ada.

— Ar fi apa rîurilor și pîraielor, care se reîntoarce astfel în sol, menținînd Umbrela într-un echilibru dinamic, urmează liniștită Mary.

— Ah ! nu e rău ! se bucură Genar. Pare o explicație plauzibilă.

— Pare, dar nu e, ne lipsesc probele, îl domolește Ada.

---

* Vinul și muzica ușurează spiritul *(în limba latină)*.

— Ne lipsesc, recunoaște și Mary. Hai, mai bine, să ne culcăm!

— Doamnă ducesă, e tocmai propunerea pe care mă pregăteam să v-o fac, intervine curtenitorul Aramis. Vă cer îngăduința, nobile doamne, să-i permiteți slujitorului Domnului de a se culca în imediata dumneavoastră apropiere. Știți, în caz de pericol... *Vae soli!* *

— O, desigur! aprobă Mary, amuzată fără veste. Chiar te rog, cavalere!

— Vel, îngînă Darn, strîngînd brațul prietenului, eu îi sfărîmi țeasta.

— Prieteni, se grăbește Aramis să le explice. Eu sînt numai păstorul umil care veghează turma Domnului. Nu vă fie teamă, fiicelor, veți fi mai la adăpost lîngă spada mea decît în casa părintească.

— Liniștește-te, Darn! îl roagă Genar. Cu Ada e la adăpost de primejdie. Și nu uita că mușchetarii nu știu nimic de legăturile dintre noi și frumoasele doamne ale reginei.

— Nu-nțeleg, Vel, de ce caută Mary tovărășia acestui... motan încălțat? Ce-i place la el?

— Ce-ți place la el, Mary? tocmai întreabă, în șoaptă, și Ada.

— Totul, draga mea, totul, răspunde Mary. Tare-aș vrea să-i cunosc părinții.

— Mary! Știam că inginerii, mai ales ciberneticienii, nu-și pierd niciodată capul! Ce-i cu tine? N-ai observat nimic la Darn?

— Dă-l încolo pe Darn, Ada! Tu știi cine-i Aramis?

— Cine?

Mary își lipește buzele de urechea Adei, vorbindu-i îndelung.

— Înțelegi?

— De necrezut!

— Pe cuvînt de onoare!

— Formidabil! Și Darn nu știe?

— Numai ție ți-am spus. Dar, vezi, nu sufla o vorbă!

— Bietul bărbatu-tău! Ai de gînd să-i înșeli buna-credință?

— Parcă tu? Nu-i faci la fel lui Genar?

— Atunci, chiar sub nasul lui Darn, ai să te-ntîlnești cu Aramis?

— Trebuie! Ca să verific. Iar dacă gelosul meu de soț are să turbeze, cu atît mai bine...

— Le auzi cum se-amuză? se chinuie Darn. Hei, ia terminați cu rîsul! De distracție ne arde acum? Trebuie să ne odihnim.

---

* Vai de cei singuri *(în limba latină)*.

— Lapin, reziști să faci primul de gardă ? întreabă Athos.

— Mai încape vorbă, cavalere ! ? Noaptea mi-e prietenă.

— Încearcă să dormi ! mormăie Genar, aproape ațipit.

— Ziceam că, după ce-am dus în spate un munte de pietroaie, ca un măgar ce sînt, o să am parte măcar cu nevasta să dorm. (Genar a zîmbit în întuneric) Și, poftim, apare domnul Aramis... Nu-mi vine și mie rîndul ? Vedem noi atunci...

— Hei, bătrîne ! îi strigă încetișor d'Artagnan pe moș Lapin. Dacă vezi sau auzi ceva, dai alarma. Ai înțeles ?... Ei drăcie ! exclamă mușchetarul, neprimind nici un răspuns de la strajă. Și, fiind foarte disciplinat, gasconul se ridică de la locul său și se duce la sentinela care doarme buștean. Ce faci, dormi ? mîrîie el, lovindu-l cu vîrful cizmei pe moșneag.

— Se poate, domn' Michelet ? De cînd vă așteptam ! bolborosește Lapin, înotînd încă prin apele somnului. Noi doi avem o vorbuliță ! și sare ca o zvîrlugă drept în gîtul mușchetarului, trîntindu-l la pămînt.

— Pe toți dracii din infern ! gîfîie d'Artagnan, chinuindu-se să scape de Lapin. Ai înnebunit ? Privește-mă bine, altfel îți

găuresc scăfîrlia, netrebnicule! și-l aruncă pe bătrîn cît colo.

— Mărețe cavaler... Înălțimea voastră... Brav luptător al dreptății! se bîlbîie Lapin, holbînd ochii. Zău, sînt o javră bătrînă și am tot felul de năzăreli. Mi s-a părut... Pe sfînta Maria Magdalena! Vă jur! Dorm cu ochii deschiși. Aud șoarecele cînd umblă. Liliac să ajungă domn' Michelet și tot îl simt. Vă cer iertare, nobile mușchetar, și... și vă rog, fiți discret, altfel îmi pierd prestigiul. Mai mare rușinea! Dacă află doamna Mary, nu mi-l mai dă pe... Mă nenorocesc! Ce mă fac fără...

— Bine, bine! șoptește d'Artagnan, înduioșat. Nu te mai culca însă. Nu de alta, dar mîine dimineață ne putem trezi într-o altă lume, cu găuri în cap și cu mațele afară! și mușchetarul se întoarce la locul său.

— Eh, dacă-l aveam cu mine, ce ne mai distram! mormăie Lapin, culcîndu-se liniștit, chiar acolo unde căzuse.

Nu după multă vreme, toți au adormit. Genar se trezește scuturat de o mînă.

— Hm? Ce?

— Auzi, Vel? și Genar recunoaște vocea lui Darn. Popa ăsta de mușchetar n-o să mai încerce precis figura de la han!

— Da? De ce?

— Păi nu-ți dai seama? Aici Mary nu mai stă pe scaun...

22

Fără îndoială, privit de aici, răsăritul soarelui e și mai încîntător. Trezite înaintea tuturora, femeile îi contemplă în tăcere pe actorii care dorm alături de cai, își spun apoi una alteia o sumedenie de lucruri interesante și dau semnalul deșteptării.

— Admirați și voi răsăritul! le recomandă ele soților și se duc să se spele în apa unui izvor, nu mai gros decît o frînghie și care se repede drept în sus, ca un joc de apă.

— Crezi că dacă am bea zece litri din pîrîul ăsta, ne-am ridica și noi ca niște balonașe? întreabă Genar, cu ochii cîrpiți de somn.

Însă Darn s-a sculat de pe culcușul tare, căptușit cu fînul pentru cai, și-i dă ocol lui Aramis, studiindu-l atent.

— *Memento quia pulvis es!* * îl salută mușchetarul cu blîndețe, tocmai deschizînd ochii, iar sfatul acesta blajin are asupra lui Darn efectul unei înjurături. Mormăie ceva, în timp ce Aramis rămîne surd și orb la această ofensă adusă bunelor maniere.

---

* Adu-ți aminte că ești țărînă *(în limba latină)*.

— Eu am plecat după ouă de păsări, îi înştiinţează Lapin. Braconajul e o meserie de aur, te-ajută să te descurci pretutindeni.

— Vin şi eu, se ridică Genar. Să vedem dacă marginile Umbrelei ating sau nu vîrful muntelui. Bănuiesc că acolo e un cîmp de forţe.

— Mai bine stai să-ntîmpinăm cîmpul de forţe al domnului Michelet, îl povăţuieşte Ada. Ce te omori atîta cu Umbrela asta? Parcă tu ai spus primul că nu mai ai nevoie de maşini şi de ştiinţă. Acum ce, te-ai răzgîndit?

— Dar, Ada, înţelege, nu pot rămîne insensibil la minunea asta!

— Toate minunile sînt uluitoare, dragul meu. E condiţia lor esenţială. Dacă nu mă-nşel, cineva, la venirea noastră, îşi manifesta indiferenţa faţă de rîurile care curg în sus. Nu cumva Perroquet?

— Bravo! Credeam că dau peste nişte oameni de-nţeles, care-or să-mi explice fenomenul. De unde să ştiu...

— Dacă tu vrei să ne convingi că trăim ca în veacul al XVII-lea, te înşeli, te înşeli cumplit, Vel Genar.

— Dar nici n-am pretins vreodată, dragă, se scutură pilotul cosmic. Ai vrea să mă vezi ca pe nătărăii voştri de muşchetari? adăugă în şoaptă. Să nu ştiu decît să-nvîrt frigarea de la şold?

— Domnule, nu veniţi? Eu vă las în plata Domnului şi plec, se impacientează Lapin. Doar nu mergem după floricele.

— Numai vezi că muşchetarii ăştia pot să şi placă, replică Ada.

— Lui Mary?

— De ce nu şi mie? Sînt politeţea şi curtenia întruchipate. N-am mai primit un compliment de la tine de trei ani şi 28 de zile numărate.

— Ada!

— Să nu vă treziţi mîine poimîine cu un glonte de la moş Lapin, care-o să vă confunde în pădure cu nişte cerbi. Atîta-ţi spun!

23

Laboratorul lui Clit. Pe ecrane, imaginea grupului expediţionar de pe Planeta Umbrelelor Albastre. Moşneagul chiţcăie încîntat. O voce în difuzor:

— Stimate maestre, tensiunea nervoasă e celor două familii e în creştere. Acum opt minute atingea nivelul mediu de 110 *cliţi*.

CLIT — Perfect, draga mea! Pasiuni dezlănţuite, asta am şi urmărit. Să mai iasă din amorţeală.

— Mi-e teamă să nu devină periculos! Nu uitaţi, maestre, că ei sînt neştiutori!

CLIT — Ba pardon! Dar muşchetarii ce păzesc? Poftim?

— Ştiţi bine că oamenii nu pot fi păziţi acolo de propriile lor greşeli. Şi-acum, ultima ştire: Falanga Dogmaticilor prepară un studiu amănunţit asupra experienţei dumneavoastră. Vor să-l înainteze Academiei Interplanetare, maestre! Vă pîndesc ca să vă descopere erorile.

CLIT — Din ce în ce mai bine! Am să-i iau cu mine pentru scena finală, o merită din plin. Iazi, v-aţi pregătit aparatele? Urmează etapa a cincea.

— Sîntem gata, maestre!

CLIT — Straşnic! Fabricaţi comoara! Să-i vedem ce vor face între ispita aurului şi ameninţarea lui Michelet.

24

— Doamnelor şi domnilor! strigă Perroquet de pe stînci.

— Domnule Perroquet! strigă domnii şi doamnele, într-un septet bine armonizat.

— Am găsit comoara! anunţă Lapin.

— Sîntem atacaţi de Michelet! răspunde Darn.

— Pe puţin zece tone de aur şi o sută de mii de pietre scumpe!

— Pe puţin o sută de cavaleri cu paveze şi cincizeci de pedestraşi cu arme de foc! replică amabilul Aramis.

— Urcaţi s-o vedeţi! îndeamnă cei de sus.

— Coborîţi! Să ne ascundem! cer cei de jos. Hai! Veniţi repede, domnule! Moş Lapin, las-o naibii de comoară!

— Fuga jos, domnule! ordonă Lapin. Ce auziţi şuierînd acuma nu mai sînt curelele biciului, ci gloanţe adevărate.

Adevărul e că soldaţii nu poartă nici un fel de însemne după care să poată fi identificaţi, dar cele două aprige mutre — Michelet şi Millescroix — le servesc bine drept semn de recunoaştere. Urmaşii marchizului Fil de Toile, cele două doamne ale reginei, cei patru apărători ai lor şi cu braconierul s-au strîns la adăpostul unei stînci de lîngă tabără şi caută o soluţie pentru ieşirea din impas.

— Cucu! Ştrengarilor! strigă vesel Michelet. Predaţi-vă cu frumosul!

— Salutare, domnule! se înclină Lapin. Bine-aţi venit! Ce se mai aude pe la Curte? Cum a ieşit vînătoarea în sezonul ăsta? Pe aici se spune că mistreţii încep să dispară; cică intră în slujba monseniorului de Pauvrelieu, ca simpli porci.

Comandantul corpului de represalii, un căpitan bătrîn şi fioros, cu mustăţile ca două cuiere, porunceşte începerea luptei.

Ostașii sînt cu vreo trei sute de metri mai jos decît viitoarele lor victime. Panta e foarte abruptă și presărată cu bolovani.

— Prieteni, clipa e grea, începe Aramis o mică predică. Să ne pregătim sufletele pentru marea călătorie! Nu, n-am să vă spovedesc, propriile mele păcate mă apasă și-așa destul de mult.

Mary îi smulge pumnalul de la cingătoare, îl așază pe o piatră netedă și-l privește cu atenție cum se-nvîrte, oscilează nehotărît, iar apoi rămîne cu vîrful îndreptat spre agresori.

— Din ce material e confecționată această minunată armă, viteze gentilom? întreabă ea.

— Din oțel de Toledo, frumoasă ducesă, răspunde mușchetarul. O, *beati pauperes spiritu* * ! N-ați ales momentul cel mai fericit pentru scamatoriile dumneavoastră, doamnă.

— Atenție, atenție! anunță cantabil Lapin. Micuța doamnă umblă iarăși cu... dumnealui. Slavă ție, Doamne! Vom fi salvați!

— Foc! ordonă căpitanul cu figură de căprar.

Un lanț de pîrîituri și o melodie veselă, fluierată de cincizeci de gloanțe îi obligă pe toți să-și tragă capetele la adăpost.

— Ia uite, poveste! se minunează Genar. Asta zic și eu repetiție cu actori. Dacă pun în scenă un episod de război, ăștia sînt în stare să ucidă și publicul.

— Ei, vă predați? intervine sec abatele. Să nu mai facem drumul pînă la voi. Mai avem și alte treburi.

— Urcați, urcați, sfinția-voastră! Să vă mai scadă nițel din pîntece! face Lapin pe binevoitorul.

— Asta înseamnă că valea e străbătută de un flux magnetic, trage concluzia Mary. Cu direcția est-vest, așa arată busola noastră de Toledo. Exact cum bănuisem.

— Perfect, domnilor! se agită fioroasa sutană. Deci fără vorbe inutile. *Abyssus abyssum invocat* ** !

— Darn, dragul meu, adu tu probele geologice pe care le-ai cărat pînă aici. Toate! Ne vom distra puțin. Ah! Cum de n-am observat... Un depozit întreg de pietre asemănătoare, chiar lîngă noi!

— Mary, nu cumva... ghicește Ada.

— Ba da! confirmă Mary. Va fi o adevărată surpriză pentru bunii noștri prieteni de jos. Și cum au venit cu armuri, va fi cu atît mai interesant. Bravi mușchetari, lăsați-vă, vă rog, toate armele aici, după stîncă.

— Luptăm fără spade, stimată doamnă? întreabă Athos neliniștit, deoarece pregătirile femeii nu l-au convins. Se pare că și ceilalți mușchetari au îndoieli, ezitînd să rămînă dezarmați.

---

* Fericiți cei săraci cu duhul *(în limba latină)*.

** Abisul cheamă abis *(în limba latină)*.

— Iubiți prieteni, aveți puțină încredere în noi ! Vom lupta cu ajutorul pietrelor. Repede, cît mai multe pietre, din acelea roșii, de acolo ! Și mușchetarii, Lapin și Genar se supun ordinului, după ce, în prealabil, și-au ascuns armele. *Hallo*, drăguților, strigă apoi Mary, cu mîinile pîlnie, retrageți-vă cît vă mai dăm timp ! Altfel veți avea neplăceri !

Fiorosul căpitan se oprește o clipă, după care își reia, perseverent, urcușul. Armura ușoară, dar rezistentă ce-l acoperă în întregime zdrăngăne mereu, ca un cărucior cu fiare vechi.

— Noi vrem comoara ! precizează Michelet, cu cinismul său caracteristic. Dați-ne comoara și duceți-vă la toți...

— Colega, îl întrerupe de l'Âme Grise, să fim cuviincioși !

— Gata pietrele ! anunță Darn. La ce sînt bune ? Ce faci cu...

— Aruncă-le spre inamici ! Cîte una și nu prea tare ! comandă nevasta.

— Dacă tu crezi c-o să-i sperii...

Totuși începe să le-arunce. Pietrele plutesc lin, ca niște baloane de săpun, purtate de cîmpul magnetic rectiliniu și uniform al văii, dar în timp ce străbat acest cîmp se magnetizează puternic, mărindu-și viteza. La sfîrșit, în chip normal, încep să se lipească zdravăn de metalele întîlnite. Și, ce să mai vorbim, întîlnesc metale cu nemiluita, spre stupefacția războinicilor aflați în marș... alpin.

Văzînd rezultatul excelent al acestui tir inițiat de Darn, ceilalți îi urmează pilda cu entuziasm și voioșie. Victimele se preschimbă astfel în atacatori. Pietrele aruncate, mari și mici, se transformă în ghiulele de bombarde, iar efectul lor e năstrușnic. E o adevărată desfătare să auzi veselul tam-tam bătut pe platoșe și pe spade și să vezi pedestrașii și călăreții scoțînd strigăte uluite cînd pe arme li se prind kilograme de pietroaie sau cînd se simt loviți în moalele capului... căci oștenii adevărați poartă, spre nenorocul lor, și coifuri.

— Înapoi ! urlă Michelet ca scos din minți, pentru că, deși fără armură, a interceptat traiectoria unui proiectil și s-a ales cu un cucui cît o gutuie.

— *Vadete in pace* * ! îi binecuvintează Aramis.

— Ne mai întîlnim noi, domnilor, le promite, mărinimos, abatele.

— E și dorința noastră cea mai fierbinte, sfinția-voastră, răspunde Lapin cu amabilitate.

După acest amical rămas-bun, Millescroix începe să coboare cît mai demn, urmat de cucuiul lui Michelet și, imediat în urma acestuia, de Michelet insuși. Călăreții le-au luat-o înainte și acum le fac o primire triumfală, desfășurîndu-se în fața lor ca la

* Mergeți în pace (formulă întrebuințată de preoții catolici după darea absoluțiunii — *în limba latină).*

paradă — cei doi animatori rămîn însă surprinzător de indiferenți la aceste demonstrații de tehnică militară.

— Retragerea! comandă și furiosul căpitan, înghițind în sec.

Ușor de zis! Cum procedezi, totuși, cînd fiecare duce o sarcină suplimentară între 65 și 88 de kilograme? Spadele și muschetele fură aruncate cu cea mai ostășească grabă, păgubind astfel vistieria țării cu 1 050 de dubloni de aur. Dar ce te faci cu platoșele? Bieții osteni seamănă fiecare cu un Lagardère travestit, iar cocoașele de piatră se țin așa de bine încît toate strădaniile oamenilor de a și le da jos rămîn fără succes. Și iată că soldații încep să-și scoată pieptarele de oțel — act plin de dramatism, căci nu poți rezista mult timp privirilor ironice ale adversarului.

— *Gloria victis* *! îi laudă pișicherul de Aramis. Domnule căpitan, ați luptat eroic.

— *Dominus nobiscum* **! se crucește Lapin. Vrăjitorie! și cercetează pietrele cu atenție, sperînd, speriat, să-l vadă pe...

Totuși cel mai mare eroism trebuie să-l probeze căpitanul, ieșind din armură sub ochii acestor doamne, la care — *o, fortuna labilis* ***! — pînă acum cinci minute rîvnise și era sigur că le

* Glorie celor învinși *(în limba latină).*

** Domnul fie cu noi *(în limba latină).*

*** O, soartă schimbătoare *(în limba latină).*

va iubi. Părăsit de toţi, ca un comandant de vas ce se scufundă, el face mai multe mişcări energice şi ţişneşte dintre plăcile de oţel ca un prunc din pîntecele mamei — literalmente, adică şi în costumul noilor-născuţi.

Se ridică uşurat, îşi înalţă braţele şi răsuflă adînc, neştiutor asupra înfăţişării sale de la sud de ecuator, dar nişte rîsete zglobii de doamne îi dau de bănuit. Neavînd curajul să privească în jos, îşi aruncă ochii spre armură şi vede acolo — *horresco referens* *! — brăcinarul pantalonilor de uniformă. Cu binecunoscutul gest instinctiv îşi duce mîinile în faţă şi fioroasa lui înfăţişare capătă un aer grotesc, de un comic irezistibil.

La care foştii săi adversari răspund printr-un rîs fără margini.

— *Hein !* Vă... vă cer scuze... anta.. onii... mas... nuntru... *Bon sang !* ** Permiteţi să mă retrag ?

— O meriţi din plin, domnule căpitan, răspunde Mary, înecîndu-se.

Căpitanul înclină ţeapăn din cap, vrea să se-ntoarcă cu spatele, îşi dă seama că ar oferi doamnelor o privelişte şi mai puţin nobilă şi atunci recurge la un compromis : începe să coboare panta menţinîndu-se în profil.

25

Pe Pămînt.

— ...de asemenea remarcabil, maestre, deoarece n-au construit nici o maşină. Folosesc doar principiile fizicii...

— Sînt destul de şireţi, draga mea colaboratoare ! În fond, experienţa noastră nu şi-a propus să-i dezveţe pe oameni de a face din automate elementul *sine qua non* *** al vieţii lor ?

— Opinia publică se interesează tot mai mult de această experienţă. Falanga Dogmaticilor i-a făcut o reclamă deosebită. Un milion de scrisori şi telegrame au sosit în ultimele două zile...

— Invită-i, te rog, pe reprezentanţii presei şi ai radioteleviziunii la o conferinţă pentru astăzi după-amiază. Mîine noapte plecăm spre Planeta Umbrelelor Albastre, însoţiţi de Dogmatici. Pot veni şi curioşii cu noi pentru scena finală.

— Am înţeles, maestre.

---

* Îmi e groază să povestesc *(în limba latină)*.

** Exclamaţii franţuzeşti fără corespondent în limba română.

*** Indispensabil, fără de care nu se poate *(în limba latină)*.

— Ia spune-mi, dragul meu, prezenţa acestei comori nu ţi se pare suspectă ? Cum se face că am dat peste ea tocmai aici, unde tu ne-ai adus întîmplător ?

Soţii Genar stau fiecare pe cîte un sac cu bani, din care monedele, prea multe, s-au revărsat pe jos. Un morman de bijuterii — o movilă înaltă de circa trei metri — se află în spatele lor, iar pe cele două laturi ale peşterii sînt înşirate obiecte mari, din aur masiv — policandre, sfeşnice, cutii pentru cosmetice, gratii, uşi, icoane, pumnale sau numai simple lingouri. Pe jos, un strat de pietre preţioase, gros cam de vreo palmă — nestemate de toate culorile, amestecîndu-se de-a valma ; ici-colo scînteiază rubine, safire şi smaragde uriaşe. Femeile s-au gătit cu lanţuri şi coliere, cu agrafe, brăţări şi alte podoabe pentru degete, urechi, păr, gît, piept, mijloc, glezne şi pantofi, prinzîndu-şi-le de sus pînă jos, de parcă ar fi nişte paparude. Muşchetarii trag cu urechea la orice zgomot şi ţin bine mîinile pe spade. Moş Lapin se chinuie să-şi vîre în sîn şi în nădragi cît mai multe pietre preţioase, umflîndu-se, din clipă în clipă, ca într-o criză subită de elefantiazis.

— Ba mă surprinde şi pe mine, Ada. Sînt obligat să trag o concluzie : bătrînul Clit ne urmăreşte pretutindeni. Tu, Mary, ce părere ai ?

Apropiindu-se, Mary zornăie din lanţuri ca o fantomă.

— E la mintea oricui. Ştiţi foarte bine că în spatele acestor războinici de operetă se ascund o mulţime de oameni de ştiinţă, medici şi ingineri. Ei îi reanimă pe morţi şi tot ei trebuie să fi ridicat oraşele, hanurile, ei cresc şi întreţin caii, ei aduc hrană şi prepară vinurile care v-au plăcut atîta. Da, sînt nişte oameni minunaţi.

— În consecinţă, cunosc şi secretul Umbrelei, nu ?

— De bună seamă. Cînd v-am pus să căraţi probele geologice, ştiind că soldaţii domnului Michelet ne vor ataca din nou, am folosit, aproape empiric, resursele naturale ale acestei frumoase planete. Vă imaginaţi însă ce-au putut să creeze inginerii de-aici, ce minuni tehnice au pus la punct, slujindu-se de cîmpurile magnetice, de apele care ţîşnesc din sol ca nişte arteziene, de ploile cotidiene...

— Ai început să vorbeşti în rime, romantico, remarcă Ada.

— Trebuie să dau peste un inginer de ăsta, să-mi explice mecanismul de sustentaţie al Umbrelei. Chiar aşa !

— Domnule Aramis, ciripeşte Mary, îndreptîndu-se spre muşchetar. Cum mă prind aceste bijuterii ?

— Sînteţi de-a dreptul fermecătoare, nobilă doamnă, se apropie Aramis călcînd pe vîrful picioarelor, ca un demn filfizon,

scrișnind prin pietrișul de nestemate și ciupindu-și insistent urechile. Încîntarea m-a amuțit, doamnă ! Voi fi obligat să vă vorbesc prin gesturi.

— Oh, gesturile dumneavoastră, brav gentilom ! surîde, plină de grații, Mary, privind pe furiș la Darn. Gesturile tale, de cînd le aștept !

Darn strînge pumnii. Genar a înțeles și el și pentru prima oară se înduioșează gîndindu-se la chinurile prin care trece bunul său prieten. Pe de altă parte, își dă seama cît de caraghios este acesta, în costumul său de negustor, cu mustața ca o perie de ghete și fără nici o armă ca să-l poată pune la punct pe trufașul actor ; ochii i-au căzut în fundul capului și obrazul i s-a ascuțit de cînd o pîndește pe Mary cu priviri mereu neliniștite, simțindu-se, evident, inferior acestui fanfaron plin de siguranță.

O clipă, numai o clipă, pe Genar îl bate gîndul că și Ada ar putea să cadă în ispită. Nu se întreabă de ce, pentru că, oricum, nici bărbații care și-au pus întrebarea n-au reușit să răspundă. Sau poate că din instinct adaptarea la mediu e mai rapidă în cazul femeilor ? Complicată problemă pusă bărbaților din toate timpurile...

— Bravi și cinstiți marchizi ! ia cuvîntul Athos, zîmbind grațios și fin, pentru că-i urmărise cu toată atenția pe amîndoi. Sînt, cred, în asentimentul doamnelor să vă mulțumesc pentru strădaniile depuse cu atîta abnegație în slujba strălucitei noastre suverane, maiestatea-sa re...

— Ba pe dracu', nene Athos ! îl întrerupe Darn, cu o voce total lipsită de chef. Eu m-am cam săturat și m-aș întoarce acasă.

— Să fim la înălțimea misiunii, domnule Nigaud ! intervine Vel.

— Parcă-i mai bine printre mașini, *monsieur* Perroquet, șoptește uriașul. Pentru că ele nu-ți oferă surprize.

— Dar acasă și mergem, domnilor, la Paris ! În cîteva zile vom fi acolo. Nu uitați că ni se cuvine o răsplată împărătească. Maiestatea-sa ne așteaptă pentru a ne mulțumi, și regii nu trebuie lăsați să aștepte.

— Jocul începe să devină obositor, domnule Athos.

— Obositor ? Cum așa ? Este foarte interesant, intră în discuție Mary. Cred că sînteți de acord, domnule Aramis ?!

— N-am nici o îndoială, doamna mea !

— Eu n-aș vrea să se mai termine, continuă Mary.

— Ha, ha, ha ! Așteptați răsplată de la regi ? sparge atmosfera Lapin. Cînd vă bălăciți în nestemate, la ce nădejdea unei pungi cu pistoli ?

— ***Vanitas vanitatum et omnia vanitas*** *, prietene ! Nu vezi că totul e amăgire ? murmură Athos cu zîmbetul lui înțelept.

---

* Deșertăciunea deșertăciunilor și toate sînt deșertăciune *(în limba latină)*.

Ne jucăm de-a regii și de-a mușchetarii, de-a dragostea și de-a vitejia numai așa, în spatele cortinei, unde publicul n-are acces niciodată. De ce să le pui pe toate la inimă, de parcă n-ar mai fi sub soare atîtea lucruri vrednice de luare-aminte ?

— Hei, domnilor, strigă Porthos din fundul grotei, vă arde de discursuri și timpul trece. Eu zic să ne cărăbănim de prin locurile-astea afurisite, să ne lăsăm spre cîmpie, unde găsim de-ale gurii și de-ale... sufletului. Mintea poate să mai aștepte.

— Da..., surîde iar Athos, trist. Mintea !... Ce se poate face cu mintea ?

— Eu propun, Athos, să prăvălim mai întîi o stîncă la intrarea peșterii, intervine, plin de înțelegere, d'Artagnan. Mi-e teamă de iscoadele monseniorului.

— Iată o judecată bună, pe cinstea mea ! se declară de acord nobilul Athos. S-o și punem în aplicare, neîntîrziat. Pe urmă, d'Artagnan, trebuie să vorbim amîndoi. Între patru ochi. Despre niște lecții de scrimă...

27

— Păcatele mele, domnilor ! se apără Pillard ca de foc. Eu ? Nu mă cunoașteți. Omul maiestăților lor pînă la moarte !

— Ce spui ? se miră moș Lapin. Asta nu-mi miroase a bine, pe legea mea. Teamă mi-e că monseniorul de Pauvrelieu ne pregătește un renghi afurisit.

— Domnilor, înțelegeți-mă și pe mine ! Hanul e la răscruce de drumuri, trec tot felul de oameni pe-aici și trebuie să-i mulțumești pe toți, nu ?

— Dă-ne atunci odăile mari ! poruncește Aramis. Și adu de-ale gurii ! Doamnele au flămînzit și au nevoie să prindă putere.

— Ați fost în gîndul meu, confirmă Mary, în timp ce pe chipul lui Darn trec umbre de furie și neputință. Cine știe ce încercări ne mai așteaptă în noaptea asta !

— Da, cine știe !? îngaimă și Aramis.

Marea sală a hanului e aproape pustie. Doi gentilomi aflați la o masă din fund se ridică și fac o reverență adîncă spre noii-veniți, la care mușchetarii răspund cu o reverență la fel de adîncă. Se cunosc, desigur, căci sînt cavalerii englezi ce s-au bătut ca leii săptămîna trecută ; deși fuseseră ciuruiți cu spadele, acum s-au înzdrăvenit ca prin minune.

— În sănătatea bunului nostru rege, domnilor ! se grăbește Pillard să le dea un rînd de băutură tuturora. Dumnezeu să-i dăruiască zile multe și fericite lui și supușilor lui. Mai deunăzi au trecut spre Paris, fără să poposească, domnii Millescroix și

Michelet, cu suitele. Păreau foarte triști, nu știu de ce. Mai ales căpitanul, care-și ținea miinile grijuliu în dreptul locului acoperit la unele statui cu o frunză...

— Prieteni, îl aveți în față pe cel mai deșucheat mincinos al regatului! spune Lapin. Strașnic le mai croiești, ticălosule! Mutra de șoarece murat nu se învîrte prin pădurea de lîngă han, ai? Am văzut-o, șmechere! Porcul ăsta de Michelet are noroc. De mult trebuia să-i fi trimis sufletul în iad.

— Pe cinstea mea că habar n-am! Vă jur pe odihna...

— Las-o! Să bem, prieteni, pentru despărțirea noastră!

— Ce? Pleci? Te desparți de noi? Așa, pe negîndite, *père* Lapin?

— Nu plec nicăieri, dragii mei, dimpotrivă, m-am întors! De-aici m-ați luat, lăsați-mă aici. Am ținut să văd și eu munții, să iau puțin aer curat și, credeți-mă, am luat și-am tot luat, pentru toată viața! rostește moșul, lovind de masă o pungă respectabilă.

— Asta așa-i, bătrîne! îl amenință cu degetul Porthos. Numai, vezi, ai grijă de pietrele din nădragi și din sîn! Să nu rămîi cumva fără piele, pe legea mea. Michelet atîta așteaptă!

— Ssst!, că aici și masa are urechi... He, he! Cu bogățiile astea trebuie să-mi răscumpăr sufletul de lá... ca să nu nimeresc într-un cazan cu smoală. Distinsă doamnă Mary, poate pînă mîine dimineața puneți o vorbă bună pe lîngă... Sînt om de treabă, zău! O să ne înțelegem de minune. N-o să-i pară rău! și zornăie punga.

— Nu, nu, fără bani! ripostează hotărîtă Mary. Al meu e un tip modern, nu se-ncurcă cu așa ceva, ca să n-o pățească.

— Cum vreți, doamnă ducesă, numai să nu mă uitați înainte de despărțire, o ține morțiș braconierul. Mi-ați promis!

— Îl vei avea, *père* Lapin. Mîine în zori. Dar trebuie să-mi dai o mînă de ajutor

— Fac orice, slăvită doamnă. Iscălesc și un pact cu sîngele meu. Știu că așa se obișnuiește. Aveți cumva un formular la îndemînă?

— Nu-i nevoie. Ăsta-i un procedeu depășit. Eu am să mă retrag acum în camera mea cu domnul Aramis pentru o convorbire particulară. Fii dumneata bun și păzește-ne ușa!

— Hi, hi! face moșul cu ochiul. Lăsați pe mine, doamnă!

— Perfect. Dar bagă de seamă: nu intră nimeni. Nici maiestatea-sa regele! Să mergem! Domnilor, ne veți scuza pentru o oră.

— Mary, abia mai suflă Darn. Mary, n-ai să faci asta, nu?

— Ba da, domnule! Simt nevoia să mă spovedesc. Îl voi plictisi pe domnul Aramis cu o confesiune îndelungată.

— Nobilă doamnă, mă supun. Nu uitați, prieteni, că în tinerețe trebuia să fiu hirotonisit preot, așa că am căderea să

ascult confesiuni și să dau păcătoșilor penitențe. Vă urmez cu respect, stimată doamnă, se înclină Aramis, zîmbind imperceptibil.

Cei trei pornesc în sus, pe scara împodobită cu stema regală și cu portretele regelui și reginei, desenate în mod ciudat anacronic, cu naivitatea cuceritoare a „Vameșului" lui Rousseau: regele are figura unui copil monstruos, cu un ochi cît o ceapă și celălalt cît un cățel de usturoi, în vreme ce regina a arborat un aer indecent și provocator, îndemnîndu-i pe supuși la comentarii lipsite de respect.

— Ce-i asta? se ridică buimac Nigaud. Voi ați înțeles?

— Ho, ho! rîde din toată inima Porthos. Pe legea mea, a naibii confesiune...

— Ține-ți gura, pentru Dumnezeu! își iese din fire d'Artagnan. N-ai priceput că domnul Nigaud este soțul doamnei ducese?

— Domnul... soțul... și doamna... cu Aramis? se dezmeticește Porthos. *Milles tonnerres* * ! Iertați-mă, domnule marchiz, sînt un măgar.

— Și tu, Ada, ce tot rîzi acolo? își admonestează Genar soția. V-ați pus în gînd să ne scoateți din minți?

— Așa e! se agață Darn de replică precum înecatul de pai.

— Domnilor, pîn' aici! bate din picior Ada. Uitați, pesemne, în ce secol trăim. Încornorații sînt la modă, dragii mei. N-ai decît, *maître* Nigaud, să-ți găsești și tu o iubită și să te răzbuni. Deși m-aș mira să se afle vreuna dispusă să-ți ofere farmecele

— Da? Și de ce, mă rog?

— Pentru că sînteți imposibili amîndoi, și tu, și Genar. Vă bate gîndul că Mary a căzut victima mușchetarului? Eroare! Ea s-a adaptat cel mai bine acestei epoci de galanterie.

— Bine zis, galanterie! se posomorăște Perroquet. Asta vine de la galantar?

— Mai ești și grosolan pe deasupra! Imaginați-vă, ca niște proști, că nevestele vă aparțin prin lege, confundați-le cu mobila din apartament, cu animalele de pe lîngă casa omului! Sfătuiește-l pe prietenul dumitale să brutalizeze mereu pe toată lumea ca un erou de circ!

— *Au diable* ** ! suduie Vel cu năduf. Și asta face parte din programul de repetiție al actorilor? Cînd mă gîndesc că abia v-am convins să veniți cu noi. Mai bine vă lăsam încuiate în casă

* Mii de tunete *(în limba franceză).*

** La dracu *(în limba franceză).*

— Vreau să-nţeleg pentru ce nu mă mai iubeşte, intervine Darn, cu voce tremurătoare. N-am nici o vină că arăt aşa.

— Trebuie să întreprindem ceva, domnilor! tună Porthos, în culmea indignării. Eu dau buzna peste ei, şi lasă că-i frec urechile părintelui de i le fac zdrenţe.

— M-am gîndit şi eu la asta, mormăie d'Artagnan, dar nu merge.

— Pe copitele diavolului! Şi de ce?

— Pentru că sîntem gentilomi. Şi cine ne-a poruncit să stăm liniştiţi? Doamna ducesă. N-o să ne ridicăm niciodată împotriva unei femei, îl lămureşte, răbdător, Athos.

— Dacă-i aşa, atunci mă ridic eu, face Darn. Îmi închipui că mai am dreptul ăsta. Măcar dreptul ăsta...

— L-aţi uitat pe nătărăul de Lapin, domnule. Vă pune jos cît ai bate din palme. La urma urmei, de ce să-i arătaţi doamnei atîta atenţie? se împotriveşte d'Artagnan.

— Ia te uită, ce secol al galanteriei! ironizează Genar, pe jumătate răcorit.

— Atunci îi lăsăm de capul lor? e gata să plîngă Darn.

— Nici gînd... *Si vis pacem, para bellum* *! Ăsta era dictonul iezuitului de Aramis. Haideţi să i-l scoatem pe nas! hotărăşte Athos.

— Cum?

— D'Artagnan, cum stă domnul Nigaud cu lecţiile de scrimă?

— Excelent. L-am instruit în ascuns, zilnic, după sfatul dumitale, dat în ziua în care am găsit comoara.

— Rezultatul?

— *Maître* Nigaud a dovedit calităţi excepţionale. Poate ţine piept, cu succes, chiar spadei mele.

— Aşadar, domnule Athos, dumneata ai prevăzut încă de atunci ce are să urmeze? se minunează Perroquet.

— Îmi cunosc bine prietenul. La ieşirea din camera doamnei du Muguet, Aramis trebuie provocat la duel. Aşa, cel puţin, domnul Nigaud îşi va spăla onoarea.

— Un duel! chicoteşte Ada, foarte veselă. Ce nostim!

— Da! se-nflăcărează Darn. Să vadă dumneaei. Să-mi ceară iertare în genunchi, iar eu n-o voi ierta niciodată. Adică .. chiar să-l omor?

— Mai ales! Veniţi în curte, domnule, să vă arătăm care sînt loviturile preferate ale lui Aramis. Să vă feriţi de ele.

— Merg şi eu, se ridică Ada.

— Ba dumneata, doamnă, rămîi aici, cu mine, trînteşte Genar un pumn în masă. Că pe urmă întoarcem foaia, ai înţeles?

* Dacă vrei pace, pregăteşte-te de război *(în limba latină)*

28

— Maestre Clit ! Scuzați...

— Ei, ce mai e ? Îmi fac bagajele, nu știi că diseară plecăm ?

— Și eu mi le fac, maestre, dar *acolo* s-a întîmplat ceva. Mary Wilde, din orașul nostru, s-a închis într-o odaie a hanului cu Aramis.

— Măi, fir'ar să fie ! Și crezi c-o să afle cine știe ce de la el ?

— Femeile...

— Nu, nu, băiatul ăsta o să-și țină gura !

— Să nu dea toată experiența peste cap.

— N-are cum, fetițo. Ia zi, ce scriu ziarele ?

— Dacă-mi permiteți o expresie neacademică, Falanga e pe ducă, maestre. Toată planeta se interesează de dumneavoastră. Așteaptă cu nerăbdare rezultatele.

— Vor fi mulțumiți, te asigur. Și știi ce ? Doamna ducesă n-are decît să-și pună la bătaie toate meritele personale pentru aflarea secretului. Scena finală de poimîine tot se va juca după cum vrem noi. Cu atît mai rău pentru Genar ! Să vedem, are să poată împiedica deznodămîntul ?

— Nu, maestre !

— Ei, vezi ! Și-acum dă fuga la bagaje !

29

S-a înnoptat. Mușteriii din sala hanului sînt veseli ca niciodată. Pillard îi îndoapă cu mîncăruri și băuturi de parcă mîine ar veni sfîrșitul lumii. Iar ei beau și mănîncă, inconștienți de această sumbră prezicere, pînă cad pe sub mese și abia mai răsuflă.

Dar în curtea pustie, cufundată în întuneric, Darn Down, cu ochii ațintiți la fereastra necredincioasei, unde abia pîlpîie o lumînare, își mușcă mîinile de ciudă și amărăciune, așteptînd clipa răzbunării. Și ea nu întîrzie să vină. Pe ușa hanului iese *père* Lapin și se îndreaptă spre șirele de paie. Nigaud sare la el și-i vîră spada în mustăți.

— Stai !

— Stau, dom' Nigaud, păcatele mele !

— Doamna a... a terminat ? Unde-i domnul Aramis ?

— Terminat de mult, domnule ! Acum beau aldămașul amîndoi cu prietenii dumneavoastră. Așa se-ntîmplă, nu știți ? Dar au făcut un tărăboi, domnule, de să-nvie și morții ! Ca să vezi ! Pirpiriu cum e domn' Aramis, nici nu l-aș fi crezut atît de năbădăios...

— Hmmm ! geme Darn. Moșule, fugi înăuntru și cheamă-i pe-ai noștri aici. Mai ales pe domnul Aramis și pe... ducesă. Ai înțeles ? Că de nu, te spăl pe dinți cu sabia asta.

— Ferească Dumnezeu ! Tocmai acum, cînd m-am îmbogățit ?

Mușchetarii, Genar și cele două femei vin în curte ca și cum nici n-ar ști ce are să urmeze, dar Nigaud îi pune la curent pe toți, cu cea mai mare iuțeală.

— Domnule, e prea tîrziu ! îl anunță rece Aramis. Trebuia să mă anunțați mai din timp despre legăturile dumneavoastră cu doamna, deși nu știu dacă și așa n-aș fi cedat rugăminților atît de fierbinți ale domniei-sale.

— Uite ce e, prietene, spumegă Darn, voi fi nevoit să te ucid în duel. Pe dumneaei las-o. A terminat cu mine pentru totdeauna. Stimată doamnă, mîine puteți lua prima rachetă spre Pămînt. Povestiți-i lui moș Clit ce bine v-ați simțit aici...

Mary rîde, dar se vede de departe că este impresionată — și încă în mod ciudat de plăcut ! — de furia lui Darn.

— Pardon, domnule ! Cum să mă omori ?

— În duel, domnule !

— Zău ? Dumneata ? Am să-ți găuresc surtucul, cît ești de marchiz.

— Ajunge ! În gardă !

Spadele scapără scîntei în bezna dintre șirele de paie.

— Pariez toată solda că la a douăsprezecea figură Aramis e dezarmat, propune Porthos.

— Pe zece căni de Médoc *, prietene, dar n-o apucă nici pe a zecea.

— Ei, drăcie ! se miră singur Aramis. Sînt moleșit ca un boboc !

— Cred și eu, se-nfurie Darn și mai tare. Păzea !

O fentă, o cvartă, și spada mușchetarului zboară pe la nasul lui Mary, ca o mustrare, și se oprește în paie.

— Domnule, pe cinstea mea...

— Dă-i spada, domnule Athos ! În gardă, onorabile !

— Ați pierdut amîndoi, constată Genar, adresîndu-se mușchetarilor. Nu ajunsese nici la figura a opta ! Așa sînt sportivii ăștia, doamnă Mary. Învață scrima peste noapte și te trezești că vor să-ți apere onoarea. Dacă mai au a cui onoare apăra.

— Ha, ha, ha ! izbucnește Mary.

— Hop ! Un — doi ! strigă Darn, și sabia iar zboară. Mai vrei o dată, îngeraș hirotonisit ?... Paracliser amorezat !

— Mi se pare că ne cheamă papa Pillard, face d'Artagnan. Te pomenești că a dat cep butoiului de Clos-Vougeot * !

---

* Celebre podgorii din Franța.

— Gata, eu am plecat, sare Porthos.

— Venim și noi, adaugă Athos. Doamnelor, după dumneavoastră! Domnilor, duelați-vă, faceți ce știți, noi nu ne amestecăm!

Și dispar cu toții în han, iar peste cele petrecute mai departe între șirele de paie coboară, discret, întunericul. E drept că Mary, cu urechile ciulite spre ferestre, a auzit un fel de cotcodăceli și o voce mînioasă de bărbat, dar asta însemna, desigur, că vreun chefliu a dat iama în găinile hangiului. Tot astfel, la un anumit moment, moș Lapin a jurat că în curte răsună plînsul pițigăiat al cuiva... Cine știe ce slujnicuță certată cu iubitul ei. Toate astea îi înveselesc la culme pe eroii noștri; ei se uită unii la alții și-i pufnește rîsul — cel mai abitir pe flușturaticele de femei! — și se grăbesc să închine în sănătatea domnului marchiz Nigaud, una dintre cele mai strașnice spade ale regatului.

După vreo jumătate de ceas, cei doi gentilomi se întorc demni. Atîta că domnul Aramis pare cam tras la față, iar marchizului îi strălucesc ochii și amîndoi se clatină pe picioare și răsuflă repede.

— Șmecherilor! strigă vesel Porthos. Abia ați așteptat să plecăm ca să vă cinstiți amîndoi, pe ascuns. Asta nu-i frumos!

— Domnul marchiz, recunoaște Aramis și un suspin adînc îi scutură pieptul, domnul marchiz e un om de onoare. Un gentilom desăvîrșit! și se așază foarte grijuliu pe marginea unui scaun. Mi-a făcut plăcere să golesc cu domnia-sa o cană de Champagne...

— În semn de împăcare, precizează Nigaud țanțoș, înțepîndu-se în mustața pe care vrea să și-o răsucească.

— Cineva, așadar, s-a purtat ca un erou, exclamă Mary, nespus de bucuroasă.

— Pardon, doamnă! A trecut vremea aia, declară categoric Darn. Îmi pare rău pentru dumneavoastră.

— Ei, nu cumva te-ai supărat, se alintă ducesa, cu o frivolitate fără cusur. Dragul meu!

— Cred că dumneavoastră vă vorbește, domnule, se întoarce Nigaud spre Aramis.

— O nu, nu, domnule marchiz, se sperie mușchetarul. Nici gînd, domnule marchiz! *Noli me tangere* *, domnule!

— Moș Lapin, se ridică ducesa, toată numai zîmbete de încîntare.

---

* Nu mă poți atinge *(în limba latină)*.

— Doamnă ?

— Ţi-am făgăduit că în noaptea asta ţi-l dau pe...

— Cu împrumut, doamnă ducesă... Că nu vreau să intru în belea !

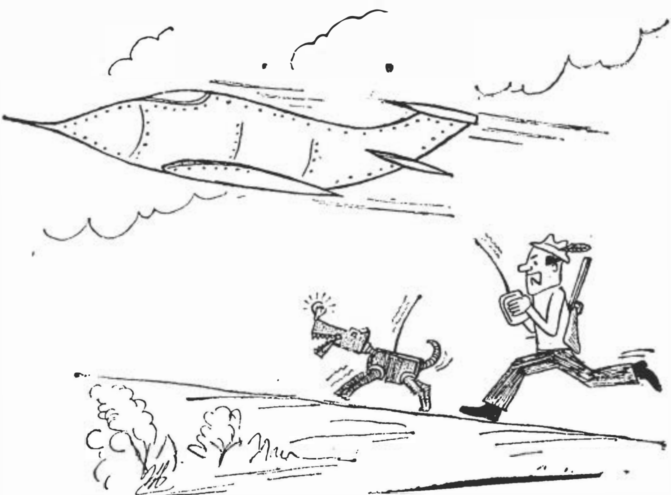
— Desigur ! Însă trebuie să mă ajuţi să-l chem.

— Cu dragă inimă, frumoasă doamnă !

— Să părăsim această adunare, unde bărbaţii nu mai ştiu să preţuiască femeile. E un şopron în curte. Mergem acolo să facem o fiertură. Vino !

(SFÎRŞITUL IN NUMĂRUL VIITOR)

UMOR

— *Înapoi, Jack, nu-i ăsta vînatul !*

Desen de MIHU ANTIN

GHEORGHI TIMOFEEVICI BEREGOVOI — pilotul care a redat încrederea în navele „SOIUZ"

Gheorghi Timofeevici Beregovoi, general-maior de aviație, pilot cosmonaut, de două ori erou al Uniunii Sovietice, s-a născut la 15 aprilie 1921 în Fedorovka, raionul Karlovck, regiunea Poltava. Copilăria și-a petrecut-o în orașul Enakievo, unde fratele său mai mare, Viktor, era aviator-instructor la clubul de aviație. Probabil sub înrîurirea acestuia, Gheorghi Timofeevici devine un pasionat al aviației. „Încă din anii adolescenței — mărturisește cosmonautul într-un recent articol * —, visurile mele, planurile de viitor, toate gîndurile ce-i frămîntă în general pe tineri în această perioadă a întrebărilor îmi erau puternic atrase de o singură țintă: aviația!"

Acest lucru îl face pe Beregovoi ca la 16 ani să intre cursant la aeroclubul din Enakievo, unde a învățat cu pasiune, fiind îndrumat de N. Novikov, ulterior profesor la Institutul de aviație „Ordjonikidze". În anul următor, terminînd școala medie, tînărul Beregovoi intră lucrător la Uzina metalurgică din Enakievo. În același an, după multe insistențe, este admis la Școala de piloți militari „Proletariatul Donbassului" din Lugansk, unde depune eforturi meritorii pentru a deveni un bun zburător.

La absolvirea școlii, în al treilea an de război, sergentul aviator G.T. Beregovoi este repartizat pe front, la un regiment din Boburinsk. Întrucît în acea perioadă era nevoie de piloți pentru avioanele de asalt „Il-2", Gheorghi Timofeevici face rapid trecerea pe noul tip de aparat și se avîntă cu mult curaj în lupta pentru eliberarea patriei sale. În cele 185 de raiduri efectuate pe fronturile ucrainene 1 și 2 ș.a. a înregistrat numeroase victorii aeriene, de trei ori a fost dobo-

* Vezi revista „Lumea" nr. 52, din 19 decembrie 1968.

rît, dar s-a întors în liniile proprii, de două ori a fost decorat cu „Ordinul Steagul Roşu", cîte o dată cu „Ordinul Alexandr Nevski" şi cu „Ordinul Bogdan Hmelniţki". În octombrie 1944, pentru merite deosebite, Gheorghi Beregovoi este distins cu titlul de Erou al Uniunii Sovietice. Între timp, în august 1943, pilotul militar Beregovoi devenise membru de partid.

După terminarea războiului, maiorul Beregovoi, comandant de escadrilă, urmează şi absolvă cu rezultate excepţionale Şcoala superioară de ofiţeri de aviaţie şi cursul de piloţi încercători, profesie pe care cu multă competenţă o va practica din 1948 şi pînă în 1964, cînd este primit în grupul de cosmonauţi. În perioada în care a fost pilot de încercare a participat efectiv la experimentarea a 63 de noi tipuri de aparate aeriene, reuşind să totalizeze impresionanta cifră de 2 500 de ore petrecute în văzduh! Să nu uităm şi faptul că, fără a-şi întrerupe activitatea, Gheorghi Beregovoi a absolvit în anul 1956 Academia militară de aviaţie, iar în 1961 primeşte distincţia de „pilot emerit de încercare al U.R.S.S."; la decernarea acestui titlu a contribuit, se pare, şi faptul că lui i-a revenit sarcina extrem de dificilă de a fi încercat cel dintîi un avion-rachetă sovietic *.

Referitor la perioada de pregătire în grupul de cosmonauţi, Beregovoi a declarat: „Desigur, nu mi-a fost prea uşor în timpul preparativelor pentru periplul spaţial. Aşa, de pildă, cîntăream cu puţin peste 90 de kilograme, dar aceasta însemna totuşi foarte mult. După exerciţii sistematice, greutatea mi-a scăzut la 80-82 kg. Eram slab ca... un ogar! Dar am atins o formă bună. Pulsul mi s-a redus la 60-70 bătăi pe minut. Eram în stare să fug 25-40 de minute fără ca aceasta să se repercuteze asupra inimii. Aşa am lucrat sistematic zi de zi, timp de patru ani".

După terminarea antrenamentului, la 25 octombrie 1968, G.T. Beregovoi a experimentat cu succes nava „Soiuz"-3 din cea de „a treia generaţie" de aparate spaţiale sovietice. Este de remarcat faptul că, după ce la 24 aprilie 1967, la bordul lui „Soiuz"-1, îşi găsise moartea V.M. Komarov, zborul pilotului-cosmonaut Beregovoi urma să demonstreze calităţile noului tip de aparat spaţial şi să redea încrederea tuturor constructorilor şi piloţilor în ceea ce priveşte calităţile şi securitatea noii nave.

Este caracteristic pentru modestia lui G.T. Beregovoi felul în care trece peste perioada dificilă a lansării: „Ascensiunea în Cosmos am suportat-o bine şi am pornit de îndată la efectuarea programului de zbor..." Acesta prevedea două schimbări de orbită, observarea suprafeţei Pămîntului, apropierea (automată şi manuală) de o navă „Soiuz"-2 nepilotată, precum şi mai multe teste şi experimente ştiinţifice.

În mai multe rînduri după zbor, Beregovoi a ţinut să sublinieze calităţile şi marea manevrabilitate a navei „Soiuz", precum şi siguranţa şi eficienţa sistemelor automate şi a dispozitivelor de conducere manuală.

---

* Este vorba, probabil, de primul avion-rachetă de serie, deoarece conform lucrării „Kosmonavtika" („Sovetskaia Enţiklopedia", 1968, Moscova), în articolul dedicat savantului *S. Koroliov* se arată că în 1940, la bordul rachetoplanului R.P.-318 proiectat de S. Koroliov pilotul *V. P. Feodorov* a efectuat pentru prima oară în U.R.S.S. un zbor pe un avion-rachetă experimental.

„Ca pilot de încercare — scria el —, am rămas extrem de mulțumit de posibilitățile navei : ea răspunde cu docilitate la comenzi, iar executarea regimurilor dinamice este controlată simplu și eficient de un sistem indicator bine conceput, aflat pe tabloul de bord". Pe toată durata periplului, între cosmonaut și centru de urmărire și calcul a existat o continuă radiolegătură, efectuîndu-se mai multe emisii de televiziune foarte clare. Frînarea și aterizarea navei, după cele patru zile petrecute în spațiu, s-au desfășurat normal, conform programului. Aterizarea s-a efectuat cu ajutorul unor sisteme de parașutare, iar în imediata apropiere a solului au început să funcționeze motoarele destinate să asigure o frînare lină...

Pentru deplina reușită a acestui zbor, în care a îndeplinit excepțional întregul plan de activitate, cosmonautului G.T. Beregovoi i s-a decernat a doua oară titlul de Erou al Uniunii Sovietice și a fost avansat ulterior la gradul de general-maior de aviație. Cu toate aceste distincții și celebritatea pe care o are, el a rămas un om modest, plin de umor. Se pasionează după turism și artă.

Gheorghi Beregovoi este căsătorit cu profesoara de istorie Lidia Matveevna ; mai tînără decît el cu opt ani, ea i-a dăruit doi copii : pe Viktor, student, și pe Liudmila, elevă.

Tatăl cosmonautului Beregovoi a fost lucrător la căile ferate ; a murit în anul 1950. Mama sa, Maria Semeonovna, născută în anul 1898, trăiește în familia celebrului său fiu.

La 47 de ani, Gheorghi Beregovoi este cel mai vîrstnic dintre cosmonauții care au întreprins un periplu spațial.

VLADIMIR ALEKSANDROVICI ȘATALOV — cosmonautul nr. 13

Cei care — după excepționalul periplu realizat de Gheorghi Beregovoi — au participat în sălile Kremlinului la întîlnirea consacrată acestui eveniment au putut remarca privirile calde, pline de camaraderie și afecțiune pe care eroul zilei le schimba cu un ofițer înalt, bine legat, cu ochi senini. Acesta era VLADIMIR ȘATALOV, unul dintre dublurile cosmonautului Beregovoi și, peste puțină vreme, cosmonautul navei „Soiuz"-4.

Vladimir Aleksandrovici Șatalov s-a născut la 8 decembrie 1927 în orașul Petropavlovsk (Kazahstanul de nord), în fami-

lia unui fost mecanic de bord din Flota aeriană roșie a anilor Revoluției. Ulterior, Aleksandr Borisovici, tatăl cosmonautului, a devenit mecanic de locomotivă pe magistrala de fier a Transsiberianului. În anii primului cincinal, părinții lui Vladimir Aleksandrovici s-au mutat la Leningrad. Despre clipele de neuitat ale Revoluției, copilul și apoi adolescentul Vladimir a putut auzi multe întîmplări eroice relatate de prietenii și foștii tovarăși de luptă ai tatălui.

Vladimir a urmat cursurile Școlii medii nr. 4; în serile din ajunul sărbătorilor, Vladimir Aleksandrovici împreună cu colegii mergeau pe malurile Nevei, admirînd navele militare iluminate puternic. Mulți dintre colegii săi, fii de marinari, visau să devină oameni ai mării după terminarea școlii; Volodea avea însă alte planuri. El îndrăgise încă de atunci profesia de pilot, despre care tatăl îi povestise foarte mult. Întotdeauna admira evoluția aparatelor care survolau Leningradul și citise cu nesaț viețile și faptele de arme ale renumiților V. Cikalov, M. Gromov și ale altor eroi. Pe cînd se apropia momentul intrării la aeroclubul din Lahta, a început războiul, iar Leningradul a fost supus loviturilor fasciste. Aleksandr Borisovici a plecat să lucreze pe traseul magistralei, care servea la aprovizionarea liniei frontului, iar băiatul de 13 ani a lucrat alături de tatăl său pe trenurile care făceau curse sub focul inamicului. Acele momente au călit puternic caracterul viitorului pilot. Înțelegînd că fiul trebuie să-și continue totuși învățătura, tatăl l-a trimis împreună cu mama, Zoia Vladimirovna, la Petropavlovsk. Acolo Volodea a terminat școala medie și a intrat la cursurile speciale de pregătire rapidă din Karaganda ale Forțelor aeriene militare. În tot timpul școlarizării tînărul Volodea ține legătura prin scrisori cu tatăl său și cu foștii tovarăși de muncă, aflînd multe despre eroismul celor rămași în Leningrad. Și iată că în ziarele care au apărut în ajunul celei de-a 26-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, Vladimir Șatalov citește că Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. a decernat titlul de Erou al Muncii Socialiste tatălui său pentru vitejia de care a dat dovadă în calitate de conducător al trenului nr. 1.

În vara anului 1945, cînd tatăl a revenit acasă, Vladimir Aleksandrovici a intrat în renumita școală de pilotaj de la Kacinsk, unde a lucrat opt ani, mai întîi ca elev, apoi ca pilot-instructor. Mulți dintre cei pe care i-a instruit au devenit aviatori de încercare și-și amintesc cu respect de fostul lor profesor, astăzi celebru cosmonaut.

Dorind să-și amplifice și să-și perfecționeze cunoștințele, Vladimir Șatalov a intrat la Academia militară de aviație. Cu puțină vreme mai înainte s-a căsătorit cu Muza Andreevna, aspirant la Institutul agronomic, specialistă în flora subtropicală. Trei ani de studii au trecut repede; aici, la Academie, s-a împrietenit cu Gheorghi Beregovoi, de care s-a despărțit la absolvirea Academiei pentru a se reîntîlni în „Orășelul cosmonauților", la puțin timp după lansarea navei „Vostok"—6...

După terminarea Academiei (1956), pe Șatalov l-a așteptat o activitate interesantă, aceea de însușire a unei noi tehnici aeronautice, mai întîi în calitate de comandant de escadrilă, apoi de regiment, ulterior ca pilot-

inspector. Noua funcție l-a adus în regiunea Odesei, unde s-a antrenat pentru a putea efectua misiuni aeriene în orice condiții meteorologice, ziua și noaptea, pe ceață sau furtună, deasupra mării și a uscatului... Cu fiecare an creștea măiestria de pilot pe supersonice a aviatorului Șatalov, pilot de clasa I-a și interceptor renumit.

Captivat de noua meserie de cosmonaut, Șatalov își pune în 1963 candidatura pentru grupul „oamenilor cerului". Comisiile tehnică și medicală i-au dat aviz favorabil ; pilotul, înalt de 1,80 m, cu greutatea de 80 kg și în vîrstă de 35 de ani, avînd o sănătate deplină, s-a mutat în 1963 în „Orășelul cosmonauților". În acea perioadă el a studiat foarte mult condițiile zborurilor efectuate de Valeri Bîkovski și Valentina Tereșkova.

Despre calitățile dublurei sale, Gheorghi Beregovoi a publicat în „Pravda" o frumoasă caracterizare, din care desprindem această trăsătură : „...Întotdeauna îl poți vedea cu o nouă carte în mînă pe acest îndrăgostit al Cosmosului".

Vladimir Șatalov și Muza Andreevna au doi copii : pe Igor, care a terminat recent clasa a X-a, și pe Elena, care trece acum în a IV-a.

Cosmonautul Vladimir Șatalov a avut o contribuție amplă la efectuarea misiunii spațiale „Soiuz"—4 și 5, în care, prin joncțiunea automată și manuală a celor două aparate, s-a realizat pentru prima dată în lume, la 14—17 ianuarie 1969, prima stație cosmică experimentală locuită.

BORIS VALENTINOVICI VOLÎNOV— comandantul navei „Soiuz"—5

S-a născut la 18 decembrie 1934 pe malurile fluviului Angara, la Irkutsk ; nu mult timp după aceea, mama sa, Evghenia Izrailievna, de profesie chirurg, l-a adus în localitatea minieră Prokopievsk, nou centru extractiv din Kuzbas. Aici, în „regatul cărbunelui", printre fii de mineri, și-a petrecut copilăria cel ce avea să devină un cosmonaut renumit. În anii războiului a urmat la școala nr.1 : acea perioadă i-a permis să-și cristalizeze sentimentul patriotic : la aceasta au contribuit eroicii mineri care lucrau 12-14 ore pentru a trimite metalurgiei care lucra pentru front tot mai mult cărbune. Chiar și aici ajungeau veștile de pe cîmpurile de luptă. Boris și fratele său Robert stăteau mult de vorbă cu medicul militar I.D. Karih și cu P.F. Lukianov, tatăl unui co-

leg, care le povesteau despre isprăvile ostaşilor sovietici.

După terminarea şcolii medii, Boris intră la Şcoala de aviaţie din Volgograd, pe care a urmat-o şi Gherman Titov, cosmonautul nr. 2. După absolvire, a fost repartizat la o unitate dislocată în apropiere de Volga, unde a devenit pilot de vînătoare, iar în 1958 i se acordă titlul de membru de partid.

Boris Volînov pătrunde în grupul cosmonauţilor în anul 1960, dată la care începe un program de antrenamente dur, dar foarte util pentru amplele misiuni ulterioare. Fiica sa Tatiana s-a născut în ajunul lansării navei „Voshod"-2, perioadă de activitate intensă în „Orăşelul cosmonauţilor".

Pentru excelenta sa pregătire, Volînov este ales în anul 1963 în calitate de dublură a cosmonautului V. Bîkovski ; iată cum l-a descris într-o suită de materiale publicate în presă Valentina Nikolaevna-Tereşkova: „Împreună cu noi era gata pentru zborul pe «Vostok»-5 un bărbat, tînăr şi înalt, cu ochii limpezi şi cu păr des şi de culoare închisă, care făcea totul cu cel mai desăvîrşit calm..."

Ulterior, ca una dintre dublurile cunoscutului Gheorghi Beregovoi, Volînov şi-a însuşit perfect manevrarea navei „Soiuz"-3. A fost prezent la cosmodrom, alături de Beregovoi. În toate cele patru zile cît a durat zborul, Volînov a luat cunoştinţă de evenimentele periplului spaţial, ştiind tot ce a îndeplinit pe orbită Beregovoi; alături de acesta, şi Volînov a petrecut la sol, pe trenajoare *, toate sarcinile tehnice-ştiinţifice, de la apropierea dintre două nave şi pînă la manevrarea navei sau fotografierea din Cosmos, inclusiv folosirea tuturor compartimentelor spaţiale din „Soiuz".

În anul 1968, fără a fi întrerupt activitatea principală — antrenamentul spaţial, Boris Valentinovici a absolvit Academia militară de ingineri de aviaţie „N.E. Jukovski" din Moscova. Este căsătorit cu Tamara Fedorovna, de profesie inginer-metalurg, în prezent activînd la o uzină de construcţii de maşini. Ei au doi copii : Andrei, născut în 1958, şi Tatiana, născută în 1965. Boris Valentinovici este pasionat de literatură, de artă şi adoră baletul. Dintre poeţi îi apreciază în special pe Esenin şi pe Maiakovski.

---

* *Trenajoare* — simulatoare ale diverselor faze de zbor.

Rugăm pe colaboratorii noştri să ne trimită lucrările lor dactilografiate (la 31 de rînduri, pe o singură parte a filei).

Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire,
muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

●● OCTOMBRIE 1969

PREȚUL 1 LEU | 41007